

prima instanță: S. Ghercavii
instanța de apel: A. Albu, A. Toderaș, E. Bejenaru

dosarul nr. 3ra-538/18

ÎNCHEIERE

16 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Luiza Gafton

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Daronda”, reprezentată de avocatul Angela Procopciuc

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Daronda”, reprezentată de avocatul Angela Procopciuc împotriva Societății pe Acțiuni „Cet Nord” cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 19 decembrie 2017 prin care a fost admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Cet Nord”, casată hotărârea Judecătoriei Bălți din 11 octombrie 2016 și pronunțată o nouă hotărâre, prin care a fost respinsă acțiunea

constată:

La 24 decembrie 2015, SRL „Daronda”, reprezentată de avocatul Angela Procopciuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Cet Nord” cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că la 1 noiembrie 2015, reprezentantului societății i-a fost eliberat cont – factura nr. 2 din 14 mai 2015, prin care se impune achitarea plății pentru energia termică furnizată în perioada lunii octombrie 2014 – 14 aprilie 2015 în sumă de 5434,5 lei, ca energie termică furnizată nefiind specificat pentru care imobil.

Nefiind de acord cu avizul de plată, susține că l-a contestat cu o cerere prealabilă la 24 noiembrie 2015, fapt confirmat prin avizul de recepție.

Consideră că avizul de plată este un act administrativ ilegal și pasibil de a fi anulat.

Notează că bunul imobil situat pe str. Ștefan cel Mare 28 mun. Bălți, aparține cu drept de proprietate privată SRL „Daronda”, ce reprezintă spații cu statut comercial.

Remarcă că bunul imobil menționat are destinația de nelocativ și este doar cu scop comercial din momentul procurării.

Obiectează că rețelele de energie termică nu sunt amplasate în bunul imobil menționat și niciodată nu au fost instalate, dat fiind faptul că în baza proiectelor de căldură autonomă acestea sunt încălzite în mod individual și asigură temperatura în încăperi pe bază de gaze naturale.

Evidențiază că încăperile comerciale nu au tangențe cu rețelele sau țevile SA „Cet Nord” și nu consumă energie termică de la furnizorul central.

Sușține că nici proprietarii, nici locatarii acestor imobile nu sunt obligați să încheie contractul de furnizare a energiei termice pe care nu o consumă și de care nu au nevoie. Prin urmare, nu pot avea statut de contravenienți în sensul art. 180 Cod contravențional.

Or, obligarea de a încheia contracte contravine cerințelor stabilite de prevederile art. 199 Cod civil, din lipsa manifestării de voință a persoanelor de a încheia actul juridic pretins.

Afirmă că în cazul dat lipsește o hotărâre de judecată care ar obliga proprietarii de imobile să încheie contracte de prestare a serviciilor de gospodărire comunală sau necomunală.

Menționează că aceste încăperi sunt absolut izolate și nu au nicio tangență cu locuințele situate la etajele de mai sus, or, există și intrări separate la scări. Mai mult, acestea dispun de încălzire autonomă proiectate din anul 2005 – 2006 până la aprobarea Hotărârii Guvernului nr. 707 din 20 septembrie 2011, iar deconectări de la încălzire centrală nu au avut loc, deoarece nici nu existau.

Cu referire la prevederile pct. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, pct. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 434 din 9 aprilie 1998, Legea cu privire la serviciile publice de gospodărie comunală, art. 8, 195, 199 Cod civil, remarcă că nu a fost încheiat niciun contract cu pârâtul, deci SRL „Daronda” nu are statut de consumator, prin urmare, nu este nici temei legal de a solicita plăți pentru căldură termică deconectată în mărime de 20 % din suprafața încălzirii.

Evidențiază că solicitarea SA „Cet Nord” contravine prevederilor art. 46 din Constituția RM și art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 din CEDO.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 16, 17, 24, 25, 26 din Legea contenciosului administrativ, art. 166-167, 277-278 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, anularea avizului de plată nr. 2 din 14 mai 2015 și obligarea pârâtului de a nu elibera/expedia pe viitor alte avize de acest gen.

Prin hotărârea Judecătoriai Bălți din 11 octombrie 2016 a fost admisă acțiunea integral, anulat avizul de plată nr. 2 emis de SA „Cet Nord” din 14 mai 2015 pentru perioada lunii octombrie 2014 – aprilie 2015 pentru SRL „Daronda” în sumă de 5434,53 lei.

A fost obligată SA „Cet Nord” să nu expedieze pe viitor avize de plată în adresa SRL „Daronda” de genul avizului de plată nr. 2 din 14 mai 2015.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 19 decembrie 2017 a fost admis apelul declarat de SA „Cet Nord”, casată integral hotărârea primei instanțe și pronunțată o nouă hotărâre, prin care a fost respinsă acțiunea SRL „Daronda”.

La 5 martie 2018, prin intermediul Oficiului Poștal, SRL „Daronda”, reprezentată de avocatul Angela Procopciuc a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și pasibilă de a fi casată.

Remarcă că în ședința de judecată, SRL „Daronda” a prezentat probe pertinente și concludente și anume, înscrisuri privind dreptul de proprietate și statutul imobilelor cu drept de proprietate privată ale întreprinderii datate cu anul 2001 din care rezultă că statutul subsolului de referință niciodată nu a fost locativ, nu a fost conectat la rețeaua SA „Cet Nord” și nici deconectat.

Având în vedere prevederile art. 2 CPC, consideră că instanța urmează să aplice efectul actului posterior, astfel, în cazul de față, prevederile din Legea cu privire la energia termică și promovarea cogenerării urmează a fi aplicate direct.

Reiterează că decizia instanței de apel este una contradictorie și neînțeleasă, deoarece nu este clar totuși care a fost destinația plății indicată în avizul de plată, este un serviciu de furnizare a căldurii sau acestea sunt pierderi ca urmare a trecerii țevilor de tranzit prin subsolul casei, unde sunt situate încăperile ce aparține SRL „Daronda”.

Evidențiază că în instanța de apel nu a fost constatată natura raporturilor juridice existente între părțile litigioase: existența unei obligații contractuale sau existența unei obligații ce rezultă din lege.

Menționează că SA „Cet Nord” în cererea de apel indică că acestea sunt pierderi, însă în avizul de plată contestat se indică livrarea energiei termice.

Afirmă că atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel, a dovedit că încăperea ce aparține întreprinderii cu drept de proprietate reprezintă un subsol prin care nu trec țevi tranzitorii și nici scări sau alte locuri de folosință comună.

Declară că din anul 1994, sistemul centralizat a fost deconectat și evacuat din subsol, iar cei patru proprietari, inclusiv și SRL „Daronda” se folosesc de sistemul centralizat de căldură autonomă.

Având în vedere prevederile art. 1399 Cod civil, consideră că sumele indicate în avizul de plată reprezintă o îmbogățire fără justă cauză a intimatului.

Obiectează că apelul declarat de SA „Cet Nord” este unul formal și declarativ, nefiind indicat careva temei, stabilit de prevederile art. 386-387 CPC, care ar duce la casarea hotărârii judecătorești, iar instanța de apel fără a constata vre-un temei de apel, l-a admis.

Contrar prevederilor art. 386 alin. (2) CPC, instanța de apel a casat hotărârea legală a primei instanțe din motive formale, nefiind indicat niciun temei în baza căruia a fost anulată integral.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 25 ianuarie 2018, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 133), fiind recepționată de către avocatul SRL „Daronda”, Angela Procopciuc la 29 ianuarie 2018, ceea ce se confirmă prin avizul de recepție (f. d. 135).

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 5 martie 2018, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Daronda”, reprezentată de avocatul Angela Procopciuc nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de SRL „Daronda”, reprezentată de avocatul Angela Procopciuc, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Daronda”, reprezentată de avocatul Angela Procopciuc ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Daronda”, reprezentată de avocatul Angela Procopciuc se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecători

Dumitru Mardari

Luiza Gafton